

Publicerad 2013-08-15 17:30 av Algotezza

M Ett barndomsminne från 50-tale

Iskris

I min mellanskånska barndomsby upplevde jag en hel del små och stora äventyr, stora i förhållande till min litenhet. Ett av de större inträffade någon gång 1953 eller 1954.

Det var mitt i vintern, antagligen i december eller januari, snön täckte landskapet och sjöar och vattendrag låg frusna, helt eller delvis. Jag var ute i skogen med min lekkamrat, Bengt-Johnny (man hette så i början av femtiotalet) och höll till bredvid en delvis frusen liten skogstjärn, nära skogsbrynet.

Han hoppade omkring på isen, glad i hågen och ville locka ut mig också, fast jag var lite rädd och bara klädd i trätofflor och tjocka, hemmastickade sockor. (På femtiotalet var mycket hemmastickat.)

Till slut vågade jag mig ut, lite som Bambi på hal is, fast den filmen hade jag förstås inte sett då. Jag halkade omkring ett tag och tyckte att det var både roligt och spännande.

Efter ett tag gick Bengt-Johnny dumdrigt ut ungefär mitt på isen, och så sade han: "Hit får du inte gå, för här är isen jättetunn och håller inte oss båda!" Det sade bara "Knaak!!!" och så hade isen brustit. Där låg han sedan och kravlade, vilt kämpande för att komma upp.

Jag blev skräckslagen och eftersom jag inte var lagd för hjältedåd kutade jag hem så snabbt de små benen bar i mina våtkalla kippande trätofflor. Hemma gömde jag sedan de blöta sockorna i en liten klädtunna i farstun.

Först efter tjugo, tjugofem år berättade jag för mina föräldrar om mitt vådliga äventyr. De bara skrattade och tyckte att det var märkligt att jag inte hade försökt hjälpa min lekkamrat i hans prekära situation.

Inte heller senare i livet har jag presterat något betydande hjältedåd eller utfört någon hedervärd räddningsinsats.

Feghet är mitt kännetecken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Algotezza med Poeter.se id #2040 innehar upphovsrätten